

Jeg ved ikke, om det vil blive Tilfældet; jeg haaber det ikke. Jeg tror ikke, man fra nogen Side vil vove at lege med saa farlig en Ild, men det forekommer mig, at det vilde være gavnligt, om man fra Socialdemokratiets Side vilde optræde med noget større Fasthed og større Planmæssighed i den Slags Spørgsmaal. Det forekommer mig, at de Herrer fra den Side ikke saa ganske sjældent har leget i lovlig høj Grad med den Ild. Det forekommer mig, at man ikke den ene Dag kan lade sin Sjæl skælve i Begejstring for al virkelig Revolution og saa ganske kort efter tale i de voldsomste Udtryk mod det samme. Det forekommer mig, at den Slags Ting maa vi bort fra, hvis vi virkelig føler Ansvar overfor Folk og Land og overfor dem, til hvem man taler. Det forekommer mig ogsaa, at det kunde være ret heldigt, hvis man for en Gangs Skyld i Stedet for at ophidse til at kræve stadig mere Løn og kortere Arbejdstid lagde Folk for Alvor paa Sinde, at nu er Arbejde og planmæssigt udført Arbejde det eneste, der i Virkeligheden kan bringe os ud af Uføret. Det ved man indenfor Landbrugets Kredse. Man ved, hvilken Betydning det har for Landbrugets Vedkommende f. Eks. at komme til at arbejde fuldt ud og producere de Levnedsmidler, der ønskes produceret. Men man maa ogsaa i Arbejderkredse — og dertil maa Arbejdernes Presse eller den socialdemokratiske Presse i hvert Fald medvirke — være klar over, at det er det, der har afgørende Betydning i den kommende Tid, at der virkelig arbejdes overalt i Danmark. Derfor maa man i Fremtiden i højere Grad end før lægge Vægt paa, agitere for, at enhver især kan komme til at føle sit Ansvar overfor Samfundet og sig selv og arbejde saa godt som muligt og saa meget som muligt. Der har lydt stærke Røster om Arbejdstidens Indskrænkning. Det forekommer mig, at man nu er kommet saa langt ned, at man ikke bør komme længere ned; det forekommer mig for Resten, at man er kommet for langt ned med Hensyn til Arbejdstidens Længde; men det maa saa i allerhøjeste Grad mane til, at der virkelig arbejdes i den Tid, der skal arbejdes, for skal vi komme ud af Dyrtiden, vil det kun være Lapperier at fortsætte med Dyrtdsforanstaltningerne, men det eneste, der i det lange Løb vil virke, er Arbejde, Produktion. Det er noget, der sikkert i Virkeligheden forstaas indenfor alle Kredse, men saa maa man ogsaa indenfor alle Kredse tage Hensyn dertil.

Derefter skal jeg rette et Par Bemærkninger til Udtalelser, som det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) foreleden fremsatte i denne Sal. Det ærede Medlem sadlede sin Stridshingst og red i et mægtigt Dystløb imod det hemmelige Diplomati. Jeg kan for saa vidt være enig med det ærede Medlem. Gud give, Forholdet maatte blive saaledes en Gang, at vi Verden over kunde komme bort fra det hemmelige Diplomati; men jeg frygter for, at det vil være vanskeligt. Naar man sad og hørte paa det ærede Medlem fra Fredericia, sandede man imidlertid det gamle Ord om, at man mærker Hensigten, og bliver forstemt. Det forekommer mig, at det, der gik igennem den ærede Folketingsmands Tale som den røde Traad, ikke saa meget var det, at det ærede Medlem ønskede at ramme det hemmelige Diplomati som at ramme Folketingsmanden for Ringkøbing-Kredsen (J. C. Christensen). Det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Fredericia i lovlig høj Grad glemte, at han selv bor i et Glashus i dette Tilfælde. Det forekommer mig, at han i Stedet for at ramme Folketingsmanden fra Ringkøbing ramte den Regering, som han i saa høj Grad ønsker at støtte. Forholdet er nemlig det, at er der nogen, der her i denne Sal har udtalt sig i allerhøjeste Grad for Nødvendigheden af at holde forskellige Spørgsmaal hemmelige, er det den højtærede Finansminister. Det forekommer mig derfor, at Folketingsmanden fra Fredericia har givet sit Angreb en forkert Retning, naar han ikke begyndte hjemme hos sig selv, hos sine nærmeste Meningsfæller, hos dem, han støtter saa ivrigt, hos den Regering, som i Øjeblikket sidder paa Ministerbænkene. Jeg skal ikke i særlig Grad rippe op i de særdeles kendte Udtalelser, som af den højtærede Finansminister er fremsatte forud for den vestindiske Sags Behandling, men jeg vil dog henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa en enkelt Udtalelse, som vist var noget af en Programudtalelse af den højtærede Finansminister. Jeg sigter ikke her til Udtalelsen om „den elskværdige Fyr“, der kom løbende, og overfor hvem man, jeg tror for tyvende Gang, demente-rede, men jeg sigter til en Udtalelse, der findes Spalte 5243 i Tidenden for 1915—16: „Men jeg har den Opfattelse, at enhver, som har faaet en Hemmelighed betroet — og hvis der er Grader i sligt, maa det især gælde en Statshemmelighed —, vil tie stille, hvis han er et redeligt Menneske; der er ikke andet at gøre“, og saa